

Svajonų
ROMANAI

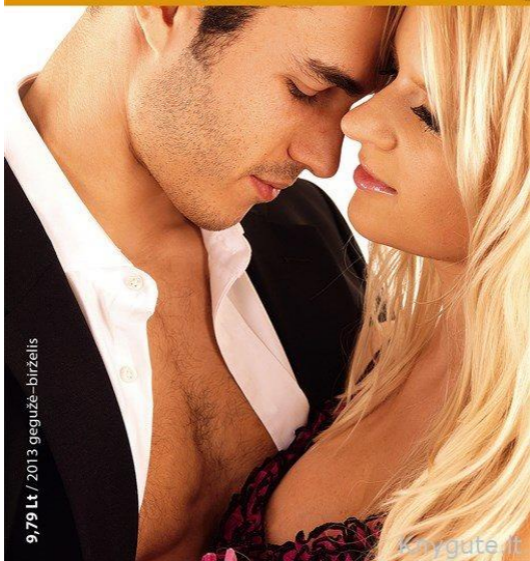
Jausmų
egzotika

LYNN RAYE HARRIS

Ta pati, bet kita

9,79 Lt / 2013 gegužė–birželis

knygute.lt

Lynn Raye Harris

(Lyn Rei Haris)

TA PATI, BET KITA

Romanas

Versta iš Lynn Raye Harris, Strangers in the Desert, 2012

© Lynn Raye Harris, 2012

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Neringa Lekandrė, vertimas iš anglų kalbos, 2013

© Janina Jankauskaitė-Šareikienė, dizainas, 2012

© Fotolia.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2013

ISBN 978-609-406-641-2

Elektroninę versiją paruošė Knygute.lt, 2013

Pirmas skyrius

- ...galimybė, kad ji vis dar gyva.

Adanas pakėlė akis nuo dokumentų, kuriuos jam padavė pasirašyti sekretorė. Išgirdo tik kelis žodžius iš to, ką sakė jo pavaldinys. Nuo to laiko, kai prieš dvi savaites anapilin iškeliauvo Adano dėdė, reikėjo tiek daug nuveikti iki jo paties karūnavimo, kad dažnai vienu metu darydavo po kelis darbus.

- Pakartok, ką sakei, - paliepė Adanas ir įsitempė laukdamas atsakymo.

Netoli nuo durų stovintis vyras sudrebėjo, kai Adanas įsmeigė į jį savo žvilgsnį. Jis nulenkė galvą ir ėmė berti įbedęs akis į grindis:

- Atleiskite, Jūsų Ekscelencija. Sakiau, kad besirengiant artėjančioms jūsų tuoktuvėms su Džazmina Šadi privalote ištirti visus pranešimus, susijusius su jūsų velione žmona, nes jos kūnas taip ir nebuvo rastas.

- Jos kūno nerado, nes ji išėjo į dykumą, Hakimai, - ramiai tarė Adanas, nors suurzo. - Izabela buvo palaidota po smėlio kalnais.

Kaip ir visada, kai prisimindavo savo buvusią žmoną, jis pajuto liūdesį dėl savo sūnaus. Nors

Adanas ir prarado žmoną, labiausiai jį liūdino tai, kad Rafikas neteko motinos. Jų santuoka buvo suplanuota iš anksto, ji nebuvo iš meilės. Nors tikėjosi, kad Izabela nesikankino, Adanas beveik nejuto jai jokių jausmų.

Izabela Maro buvo graži moteris, tačiau tik tiek. Rami, miela ir puikiai tinkama atlikti su jų statusu susijusias pareigas, ji buvo tokia, kokia ir turėjo būti jo žmona. Ir nors tada Adanas nebuvo sosto paveldėtojas, neabejojo, kad Izabela būtų tapusi miela karaliene.

Miela, nuobodoka karaliene.

Tai nebuvo Izabelos kaltė. Nors ji buvo pusiau amerikietė, jos tėvas augino ją kaip Džafaro tradicijų besilaikančią moterį. Adanas niekada nepamirš, kad jiems susitikus beveik prieš pat vestuves, jis paklausė, ko Izabela nori iš gyvenimo. Ji atsakė, kad nori to, ko nori jis.

- Gavome pranešimą, kad ją matė, Jūsų Ekscelencija.

Adanas suspaudė rašiklį, kuriuo pasirašinėjo dokumentus, o kita ranka tvirtai įsirėmė į stalą. Jam reikėjo į ką nors atsiremti. Ko nors, kas primintų, kad nesapnuoja košmaro. Kad formaliai galėtų įžengti į sostą, vyrui reikėjo žmo-

nos. Džazmina Šadi turėjo tapti ta žmona. Jų vestuvės turėjo įvykti po dviejų savaičių. Jo gyvenime nebebuvo vietos vaiduokliui.

- *Maté*, Hakimai?

Hakimas nurijo seiles. Ant jo riešuto rudumo spalvos odos spindėjo prakaito lašeliai, nors rūmai jau prieš daugelį metų buvo modernizuoti, o oro kondicionavimo sistema, regis, veikė puikiai.

- Šarifas Al Omaras - Hasano Maro verslo konkurentas, Jūsų Ekscelencija, - neseniai grįžo iš kelionės po Maujį. Jis pasakojo, kad vietiniame bare dainininke dirba Bela Tailer pasivadynusi moteris, kuri labai panaši į jūsų velionę žmoną, pone.

- Baro dainininke? - Adanas visą minutę tylėdamas žiūrėjo į priešais stovintį vyrą, kol staiga pratrūko juoku. Izabela išgyveno dykumoje ir dabar dainavo bare tolimoje Havajų saloje? Tai neįmanoma. Dar niekam nebuvo pavykę išgyventi Džafaro dykumoje be specialaus pasiruošimo.

O Izabela tikrai nebuvo pasiruošusi. Ji viena nuklydo į Džafaro dykynių gilumą. Naktį. Kitą dieną atūžusi smėlio audra ištrynė visus jos pėdsakus, nors dar ir vėliau jie ieškojo jos il-

gas savaites.

- Hakimai, manau, kad ponui Al Omarui reikėtų apsilankyti pas gydytoją. Akivaizdu, kad Havajų saulė daug negailestingesnė negu Džafaro.

- Jis nufotografavo ją, pone.

Adanas sustingo.

- Ar turi tą nuotrauką?

- Taip, pone. - Vyras ištiesė Adanui aplanką, kurį laikė rankose. Machmudas, jo sekretorius, paėmė bylą ir padėjo ant stalo priešais Adaną. Prieš atsiversdamas aplanką, Adanas sudvejojo tik akimirka. Žiūrėjo į nuotrauką taip ilgai, kad vaizdas ėmė lietis. Tai negalėjo būti ji, tačiau...

- Atšauk visus ateinančių trijų dienų susitikimus, - galiausiai tarė Adanas. - Ir paskambink į oro uostą, kad parengtų mano lėktuvą skrydžiui.

Tą vakarą baras buvo sausakimšas. Viduje buvo daugybė turistų ir vietos gyventojų, dalis jų per atviras baro sienas pasipylė į žemiau esantį paplūdimį. Saulė buvo dar tik pradėjusi leistis į vandenyną ir dangus palengva dažėsi švytinčiu auksu, kai Izabela įžengė į sceną ir

užėmė savo vietą prie mikrofono. Saulė leidosi labai greitai – daug greičiau negu manė įmanoma tada, kai pirmą kartą atvyko į salą, – ir dingo už horizonto, liko tik rausvas dangus ir paskutinių spindulių violetiniais ir raudonais potėpiais aplieti debesys, plaukiantys virš vandenyno.

Vaizdas buvo nuostabus. Žiūrint į jį, Izabelos širdis kiekvieną kartą prisipildydavo nenusakomai skausmingų emocijų. Ji jau buvo pratusi prie liūdesio, tačiau nežinojo, iš kur jis. Dažnai jausdavosi tarsi neužbaigta dëlionė, tačiau nežinojo, kur ir kokia yra ta trūkstama dalis.

Dainavimas padėdavo užpildyti tuštumą, bent trumpam.

Izabela pažvelgė į susirinkusią minią. Jie laukė jos. Atėjo čia dėl jos. Mergina užmerkė akis ir ėmė dainuoti visiškai pasinerdama į ritmą ir muziką. Scenoje ji buvo Bela Taler – nepriklausoma moteris ir savo gyvenimo šeimininkė.

Kitaip nei Izabela Maro.

Moteris nepastebimai perėjo nuo vienos dainos prie kitos, o jos balsas glamonėjo kiekvieną žodį. Sceną apšviečiantys prožektoriai skleidė karštį, bet Izabela buvo prie to pratusi.

Vilkėjo bikinį ir saroną, kad sukurtų salai būdingą atmosferą, nors vietines dainas dainuodavo labai retai. Akių vokus, rodės, svėrė gausus makiažas. Scenoje Izabela visada pasirodydavo ryškiai pasidažiusi, antraip prožektorių šviesose makiažo visiškai nebūtų matyti. Kaklą buvo pasidabinusi baltų *puka* kriauklelių vėrinium. Toks pat vėrinys puošė vieną kulkšnį.

Izabelos plaukai buvo ilgi ir ji jau nenešiojo jų susisukusi į glotnų kuodą, kuriam anksčiau teikdavo pirmenybę. Dabar jos plaukai nuo sūraus vandens ir saulės apsunko, pašviesėjo ir tapo nebevaldomi. Nekilo jokių dvejonų, kad jos tėvas būtų pasibaisėjęs ne tik jos plaukais, bet ir nekukliu apdaru. Galvodama apie jo reakciją moteris nusišypsojo. Priekyje sėdintis vyras taip pat nusišypsojo Izabelai, neteisingai suprassdamas jos šypsnį. Jai tai nekliudė, tai buvo pasirodymo ir Belos Tailer įvaizdžio dalis.

Tačiau pasibaigus vakarui Bela neišeitų su šiuo vyru. Su jokių vyru. Kažkodėl juto, kad to nenori. Niekada nenorėjo nuo tos akimirkos, kai atvyko į Valstijas. Dabar buvo laisva. Izabelos nebevaržė tėvo jai užkrauti lūkesčiai ir pareigos, tačiau niekaip negalėjo atsikratyti minties, kad turi save tausoti kam nors kitam.

- Ponios ir ponai, Bela Tailer, - jai baigus dainą, paskelbė grupės gitaristas. Bare nugriaudėjo plojimai.

- *Mahalo*, - tarė Izabela užkišdama drėgnų plaukų sruogą už ausies. - O dabar padarysime pertraukėlę. Pratęsimė po penkiolikos minučių.

Nulipusi nuo scenos Izabela čiupo stiklinę vandens, kurią jai padavė klubo vadovas Grantas, ir nuėjo į užkulsius kelias minutes pailsėti. Kambarėlį, į kuri pateko, vargiai būtų galėjęs pavadinti persirengimo kambariu, tačiau kaip tik čia ji laikė susidėjusi savo daiktus ir grimuodavosi vakaro pasirodymams. Izabela klestelėjo į kėdę ir užsikėlė basas kojas ant bambukinės kaladės, kuri tarnavo ir kaip stalėlis.

Per plonas kambarėlio sienas girdėjosi iš paplūdimio sklindantis juokas ir žmonių balsai. Kiti grupės nariai galiausiai grįš čia, jei nestabtelės surūkyti po cigaretę lauke. Izabela atlošė galvą ir prispaudė šaltą stiklinę prie raktikaulio. Karščio ir šalčio kontrastas ir žemyn tarp krūtų riedantys vandens lašeliai buvo stublinamai malonūs.

Netrukus Izabela išgirdo, kad koridoriuje kažkas yra. Pajuto, kad kažkas sustojo tarpdu-

ryje. Kambarėlis buvo mažas ir moteris suprato, kad čia ji jau ne viena. Tačiau *Ka Nui* žmonės tai ateidavo, tai išeidavo, todėl ji nepasivargino atsimerkti ir pažiūrėti, kas atėjo šįkart.

Tačiau tai nebuvo ko nors pasiimti atėjusi padavėja ar vienas iš grupės narių, atėjęs palaikyti jai draugijos, nes atvykęs nepajudėjo iš vietos.

Tačiau galbūt ten nieko nebebuvo – gal jai tik pasivaideno?

Izabela staiga atsimerkė. Kambarėlio tarpduryje stovėjo vyras – paslaptingas, tamsus ir viską nustelbiantis. Moters gerklę suspaudė laukinė panika ir ji negalėjo išspausti nė žodžio. Net nebūtų galėjusi surikti. Pirmas dalykas, kurį pastebėjo, buvo vyro stotas – jis buvo aukštas, plačių pečių ir, regis, užpildė visą tarpdurį. Tačiau po kelių akimirų jau galėjo įžiūrėti ir daugiau jo bruožų.

Izabelai per nugarą nubėgo šurpas, kai suvokė, kad šis vyras – džafarietis. Tamsūs plaukai, skvarbios tamsios akys ir oda, nubučiuota kaitrios dykumos saulės. Nors buvo apsirengęs tamsiai mėlynos spalvos marškiniais ir rusvai žalsvos spalvos kelnėmis, o ne dišdaša, dykuma tarsi atsispindėjo jo veide. Jis atrodė kaip žmogus, žinantis, ką reiškia gyventi ties

civilizacijos riba. Izabela nesuprato kodėl, tačiau baimė užliejo ją didžiulėmis bangomis, kaulai virto drebučiais ir neleido pajudėti iš vietos.

- Tu man pasakysi, - sušvokštė jis, - kodėl.

Izabela sumirksėjo.

- Kodėl? - pakartojo ji.

Jai kažkaip pavyko atsistoti ant kojų. Atvykęs buvo toks aukštas, kad Izabela net ir atsistojusi turėjo pakelti galvą, kad pažiūrėtų jam į akis. Širdis ėmė beprotiškai daužytis krūtinėje, nes ji staiga suprato, kad šis vyras siaubingai įpykęs.

Ir tas pyktis nukreiptas į ją.

Jis nužvelgė jos kūną. Kai jų žvilgsniai vėl susitiko, jo akyse liepsnojo neslepiamas pasišlykštėjimas.

- Pažiūrėk į save, - tarė jis. - Atrodai kaip kekšė.

Krūtinę šaltais pirštais suspaudusi baimė staiga pavirto kunkuliuojančiu pykčiu. Kokia tipiška Džafaro vyro reakcija. Kaip visiškai tipiška yra manyti, kad jis turi teisę ją kritikuoti vien todėl, kad ji yra moteris ir todėl, kad jis nesupranta jos pasirinkimo.

Izabela išdidžiai išsitiesė. Atkišo smakrą,

rankomis įsiriėmė į klubus ir taip pat kaip atvykėlis įdėmiai jį nužvelgė. Tai buvo drąsus poelgis, tačiau jai nerūpėjo. Šiam vyrui ji neprivalėjo atsiskaitinėti.

- Nežinau, kas toks manaisi esąs, tačiau mielai leisiu tau nešdintis iš čia velniop ir pasilikti savo nuomonę sau.

Jo veido išraiška tapo pavojingai šalta.

- Nežaisk su manimi, Izabela.

Ji žengtelėjo atgal, o širdis ėmė daužytis pavojingai greitai. Jis pavadino ją vardu - tikroju jos vardu - ir tai ją pribloškė, nors turbūt neturėjo. Akivaizdu, kad šis vyras pažįsta jos tėvą ir kažkaip ją atpažino. Galbūt jie buvo susitikę, tėvui tvarkant verslo reikalus. Galbūt per pobūvį ar vakarienę...

Bet ne. Izabela jo nepažinojo. Be to, buvo tikra, kad nebūtų galėjusi pamiršti tokio vyro, jei nors kartą būtų jį sutikusi. Jis buvo per didelis, per daug išvaizdus ir dėjosi per daug svarbus. Tokio tikrai nebūtum galėjęs nepastebėti.

- Kodėl turėčiau su tavimi žaisti? Aš tavęs net nepažįstu!

Vyras prisimerkė.

- Aš noriu žinoti, kaip tu čia atsiradai, ir noriu

tai žinoti *dabar*.

Izabela išsitiesė. Kaip jis drįsta ją šitaip tardyti, tarsi turėtų tam kokią nors teisę?

- Kadangi esi toks protingas, tai sugalvok pats.

Jis žengtelėjo į kambarį, ir šis pastebimai sumažėjo. Atvykėlis užėmė beveik visą erdvę. Jis užvaldė ir beveik visas jos mintis.

Izabela norėjo atsitraukti, tačiau jau nebuvo kur. Be to, neketino sprukti kaip bailė. Kažkodėl tai jai atrodė gyvybiškai svarbu.

- Tu nepadarei to viena, - tarė jis. - Kas tau padėjo?

Izabela nurijo gumulą gerklėje.

- Aš...

- Bela, ar viskas gerai?

Izabela metė žvilgsnį į staiga už nepažįstamojo tarpduryje išdygusį Grantą, prie šonų sugniaužusį kumščius. Jam įėjus, atvykėlis pasisuko į duris. Grantto veido išraiška buvo rūsti, o žydrų akių žvilgsnis nežadėjo nieko gero priešais stovinčiam vyrui. Jis akivaizdžiai stengėsi įbauginti įsibrovėlį.

Izabela galėjo iš karto Grantą įspėti, kad jam tai nepavyks. Vyras žiūrėjo į klubo vadovą ne ką švelnesniu žvilgsniu....

